

e6 - cel.

15. 11. 2016

6A 193/2014 - 41-

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 1122 - MS

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

NSS 8 As 260/2016-36

ZRUŠENO!

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce:, , zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 4.8.2014 č.j.: MV-64563-4/VS-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým ministr vnitra zamítl jeho rozklad do rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 26.3.2014, čj. VS-2508/835.3/2-2007. Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto tak, že nebylo vyhověno žádosti žalobce ze dne 14.8.2013 o udělení státního občanství České republiky podle ust. § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993, o nabývání a pozbývání občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb. nebo zákon o občanství“).

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body (které se téměř shodují s tím, co uvedl v rozkladu proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí), jimiž je soud při přezkumu rozhodnutí vázán. Poukázal na skutečnost, že v České republice žije více než 16 let, téměř 7 let v režimu trvalého pobytu. Kromě nehrzení zdravotního pojištění ve stanovených termínech, což následně kompenzoval uhrazením dlužné částky, včetně penále, jinak

neporušil za dobu posledních 10 let žádné právní předpisy. Ohledně nedoplatků na zdravotní pojištění uvedl, že nedoplatky činí řádově pouze částky ve výši několika desítek korun – v roce 2011 ve výši 155,- Kč, v roce 2012 ve výši 33,- Kč, nedoplatky pak vznikly nedopatřením. Nedoplatky vzniklé v roce 2007 a starší by podle názoru žalobce neměly být posuzovány. Skutečnost, že v době dvou let do podání žádosti, řádně hradil své závazky vyplývající ze zákonného zdravotního pojištění, podle jeho názoru dostatečně garantuje je právně konformní chování nejen v této oblasti. Polemizoval pak s názorem žalovaného ohledně úhrady zdravotního pojištění právnickou osobou, kdy ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o občanství odkazuje na povinnosti uložené pouze fyzické osobě jako účastníku řízení. Vztah mezi žalobcem jako fyzickou osobou a právnickou osobou je soukromoprávní povahy.

Žalobce dále poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 31.6.2008, sp. zn. 2 As 55/2007, a ze dne 18.12.2008, sp. zn. 5 As 47/2008, z nichž mj. vyplývá, že správní orgán je při rozhodování povinen respektovat zásadu proporcionality či legitimního očekávání, ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o občanství předpokládá určitou intenzitu, tedy závažnost porušení zvláštního právního předpisu. I další okolnosti jednání musejí dosahovat takové intenzity, aby bylo naplněno reálné riziko pokračování v porušování povinností ze strany žadatele. Podle názoru žalobce je jeho pochybení marginální (dva roky hradí řádně pojištění, své závazky včetně penále uhradil, neplacení pojištění bylo po dobu 10 let jediným po dobu jeho pobytu, neexistuje riziko pokračování porušování povinností).

Žalobce dále uvedl, že se neztotožňuje s názorem žalovaného i ministra, že na udělení státního občanství není právní nárok, kdy poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.6.2008, sp. zn. 2 As 55/2007 nebo ze dne 4.5.2006, čj. 2 As 31/2005. Uzavírá, že rozhodování o udělení státního občanství je sice výrazem svrchované státní suverenity, nemůže však vykazovat znaky libovůle.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž uváděl obsahově tytéž důvody, které jsou v odůvodnění obou správních rozhodnutí.

Při ústním jednání konaném dne 15. listopadu 2016 účastníci na svých procesních návrzích setrvali.

Z obsahu předloženého správního spisu plynou tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

Dne 15.8.2013 podal žalobce žádost ze dne 14.8.2013 o udělení státního občanství, k níž přiložil přílohy a vyplnil dotazník. Součástí příloh byl mj. i výpis z rejstříku trestů, který žádný trest u žalobce neuvádí, záznam o pohovoru, kterým byla ověřena znalost českého jazyka, potvrzení správce daně, že žalobce nemá evidovány daňové nedoplatky, totéž sdělení příslušné správy sociálního zabezpečení.

Řízení bylo po podání žádosti usnesením přerušeno, a žalobce byl vyzván, aby předložil další podklady. Žalobce do spisu založil přehled plateb zdravotní pojišťovny za období let 2002 – 2014, potvrzení zdravotní pojišťovny (Všeobecné zdravotní pojišťovny), že společnost a.s., má ke dni 14.1.2014 evidován vyměřený nedoplatek na pojistném ve výši 59.957,- Kč, na který má sjednán splátkový kalendář, plátce splátky hradí, dále má evidován penále ve výši 27.645,- Kč, kdy požádal o prominutí penále. Doložil dále vyjádření dalších zdravotních pojišťoven, že společnost a.s., vůči nim

nedoplatek na pojištění nemá, potvrzení správce daně, že tento subjekt nemá daňové nedoplatky.

Rozhodnutím ministerstva vnitra ze dne 26.3.2014, čj. VS-2508/835.3/2-2007 (prvostupňové správní rozhodnutí) nebylo žádosti žalobci o udělení státního občanství České republiky vyhověno. V odůvodnění je mj. uvedeno, že v únoru 2003 byla založena společnost s.r.o., žalobce byl jedním ze dvou, posléze jediným jednatelem. V listopadu 2007 byla právní forma obchodní společnosti změněna na akciovou společnost a žalobce se stal předsedou představenstva, od června 2013 jediným členem představenstva, žalobce je zároveň u této společnosti zaměstnán, od března 2008 jako generální ředitel s příjmem 70.000,- Kč. Za tuto společnost byla založena potvrzení, že nemá nedoplatky na daních, pojistném na sociální zabezpečení, zdravotních pojišťoven, že nemá nedoplatky, s výjimkou Všeobecné zdravotní pojišťovny, že ke dni 14.1.2014 má nedoplatek na pojistném ve výši 59.957,- Kč, na který má sjednán splátkový kalendář, který plní, a na penále ve výši 27.645,- Kč má podanou žádost o prominutí. Dále bylo do spisu založeno potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny, že ke dni 11.3.2014 nemá obchodní společnost splatný nedoplatek na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění. Dále je v odůvodnění mj. uvedeno, že žalobce byl k veřejnému zdravotnímu pojištění přihlášen od data povoleného trvalého pobytu, příslušná zdravotní pojišťovna poté potvrdila, že ke dni 28.2.2014 nemá splatné nedoplatky na pojistném a penále na veřejné zdravotní pojištění. Z potvrzení o průběhu pojištění měl žalobce nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění za rok 2003 v částce 356,- Kč, v roce 2004 penále ve výši 27,- Kč, za rok 2005 penále 530,- Kč, za rok 2006 ve výši 2.101,- Kč, za rok 2007 ve výši 1.028,- Kč, v roce 2011 ve výši 155,- Kč, a za rok ve výši 33,- Kč.

V odůvodnění je dále uvedeno, že žalobce nesplňuje podmínku pro udělení státního občanství uvedenou v ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o občanství, neboť neplnil povinnosti uložené mu zvláštním právním předpisem v oblasti veřejného zdravotního pojištění za svoji osobu a zároveň za společnost s.r.o., a.s., v níž figuroval nejprve jako jednatel, posléze jako předseda představenstva. Žalobce požádal o prominutí této podmínky s tím, že nedoplatky byly způsobeny okolnostmi nezávislými na jeho vůli, ministerstvo této žádosti nevyhovělo. Tento závěr odůvodnilo tím, že na každém, kdo se uchází o udělení státního občanství, lze právem požadovat, aby beze zbytku plnil zákonné povinnosti, platil veřejné dávky a jeho chování bylo transparentní. Je nesměrodatné, zda žadatel své chyby spočívající v zanedbání svých zákonných povinností napravil či vysvětlil, bylo přihlédnuto, že k neplnění povinností docházelo opakovaně, a to i poté, co byl na tuto skutečnost žalobce upozorněn při projednávání jeho předchozí žádosti, penále bylo vypočteno ještě v roce 2011 a 2012. Jako nesplnění povinností pak ministerstvo přihlédlo i k nedoplatkům společnosti s.r.o., a.s., když žalobce jako předseda představenstva byl za tyto nedoplatky odpovědný a jejich posouzení ve vztahu k žalobci jako žadateli o udělení státního občanství je tak nezbytné. Tato obchodní společnost nehradila splátky na pojistné na veřejné zdravotní pojištění dlouhodobě a výši dlužných částek tak nelze označit za bagatelní, přičemž tyto částky byly uhrazeny až v březnu 2014, tedy před vydáním rozhodnutí o žádosti žalobce.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o němž rozhodl ministr vnitra napadeným správním rozhodnutím tak, že jej zamítl. V odůvodnění je mj. uvedeno, že na udělení státního občanství není právní nárok, přičemž zde je odkázáno na zákon o občanství, na Evropskou úmluvu o státním občanství (vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s.), přičemž při užití správního uvážení správní úřady zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které zákony stanoví (odůvodnění odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7.6.2006, čj. 3 As 32/2005-51). Ke

konkrétním námitkám uvedeným v rozkladu je v odůvodnění uvedeno, že jakkoliv lze přisvědčit námitce žalobce, že ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o občanství svědčí fyzické osobě, ve shodě s prvostupňovým správním rozhodnutím ministr dospěl k závěru, že žalobce tuto podmínku nesplnil, když v některých časových intervalech neodváděl splátky na veřejné zdravotní pojištění řádně a včas, k hrazení nižších záloh pak docházelo i v roce 2011 a 2012. Jednou z podmínek, za kterých lze státní občanství udělit, že skutečnost, že žalobce plní povinnosti, které mu plynou s ohledem na jeho podnikání prostřednictvím právnické osoby. S ohledem na dlouhodobé neplnění povinností ze strany žadatele nenabyl ministr jistoty, že i nadále nebude z jeho strany k porušování docházet, přičemž vzal na vědomí, že syn žalobce státní občanství nabyl udělením v roce 2009. Dále je v odůvodnění konstatováno, že prvostupňové správní rozhodnutí zohlednilo všechny skutečnosti, které posoudilo, a že dospělo ke správnému závěru, proto byl rozklad zamítnut.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o občanství: *„Státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky: ... plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, 3g) povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.“*

Podle ust. § 11 odst. 4 zákona o občanství: *„Ministerstvo může dále v případech hodných zvláštního zřetele prominout i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) a e).“*

V dané věci soud uvádí, že udělení státního občanství je odrazem státní svrchovanosti, kdy o jeho udělení rozhoduje pouze a toliko veřejná správa, nikoliv soudy. Soudy v případě tohoto rozhodování přezkoumávají zákonnost a korektnost procesního postupu, který k vydání rozhodnutí vedl, a skutečnost, zda příslušné zákonné důvody veřejná správa dostatečně konkrétně vyhodnotila a vyvodila z nich příslušné závěry, případně zda nevybočila z mezí správního uvážení, nebo zda zákonné důvody vykládá přiměřeně konkrétním okolnostem každého posuzovaného případu. Za nedůvodnou tak považuje soud žalobní námitku, že by rozhodnutí autoritativně tyto zásady popřelo, jak uváděl žalobce v poslední části žaloby – vydané rozhodnutí se děje ve sféře správního uvážení v tom smyslu, zda státní občanství bude uděleno, či nikoliv. Takový závěr odpovídá soudní judikatuře a nic nenasvědčuje tomu, že by v tomto případě veřejná správa tomuto požadavku nedostála.

Ohledně míry přezkumu tohoto správního uvážení a hodnocení principu proporcionality soud odkazuje na část odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 22.7.2016, čj. 10 A37/2013-50, s níž se ztotožňuje. V tomto rozsudku zdejší soud mj. uvedl, že: *„Před posouzením věci samé je třeba stručně vymezit rozsah soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení státního občanství. Ačkoliv neexistuje na udělení státního občanství subjektivní nárok, v demokratickém právním státě nelze připustit neomezené správní uvážení v žádné otázce, a tedy rozhodnutí o státním občanství podléhají přezkumu z hlediska zachování procesních práv žadatele (rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 5 As 73/2009-91). V řízení o udělení státního občanství jsou však dotčena i hmotná práva žadatele, neboť za subjektivní právo je třeba považovat i možnost subjektu práva právní cestou něco požadovat.“*

Zákonodárce v § 7 zákona o státním občanství stanovil několik podmínek, které žadatel musí splňovat, aby mu mohlo být státní občanství uděleno; jedná se o taxativní výčet podmínek udělení státního občanství, přičemž při posouzení jejich splnění musí správní orgán vycházet ze zásady proporcionality. (rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005-78; shodně též rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 5 As 73/2009-91 a rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 42/2013-29, body 13-15) V těchto intencích také soud k přezkoumání napadeného rozhodnutí přistoupil.

V případě žalobce je zřejmé, že žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplnil dvě podmínky pro udělení státního občanství. První z nich je podmínka podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, kterou dle názoru žalovaného žalobce nesplňuje, neboť opakovaně porušoval povinnost hradit včas pojistné na zdravotní pojištění. Uvedené ustanovení stanoví, že žadatel musí prokázat, že „plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.“ Z hlediska skutkového mezi žalobcem a žalovaným panuje ohledně doby a rozsahu neplacení pojistného shoda; rozpor spočívá jen v otázce, zda lze žalobcovo jednání hodnotit jako nesplnění uvedené podmínky pro udělení státního občanství.

Judikatura Nejvyššího správního soudu se problematikou placení pojistného na zdravotní pojištění v této souvislosti již několikrát zabývala. V rozsudku ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007-105, na nějž odkázal sám žalovaný, Nejvyšší správní soud sice dospěl k závěru, že žadatel o státní občanství musí povinnosti dle právních předpisů uvedených v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství plnit po celou dobu, kdy mu byly uloženy, nikoliv jen v době podání žádosti o státní občanství; na druhé straně však dovedl, že ne každé porušení povinností automaticky zakládá nesplnění podmínky pro nabytí státního občanství. Přímou v souvislosti s porušením povinnosti hradit pojistné na zdravotní pojištění se v citovaném rozsudku uvádí následující: „Porušení povinnosti uhradit včas pojistné na veřejné a zdravotní pojištění, může být považováno pouze za formální opominutí, které samo o sobě nezakládá nesplnění zmíněné zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky. Toto porušení povinnosti však musí být hodnoceno z hlediska proporcionality a rozhodnutí správního orgánu a musí dostatečně přihlídnout k závažnosti případného porušení zvláštního právního předpisu a k okolnostem podstatným pro zhodnocení jeho závažnosti.“ Shodně uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005 – 87, : „Z toho v projednávané věci zejména plyne, že ve vztahu k podmínce obsažené v písmeni e) interpretovaného ustanovení, jehož nesprávný výklad namítala stěžovatelka ve své žalobě, nelze požadavek plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky absolutizovat způsobem, který by byl rozporný se smyslem tohoto ustanovení, např. zcela abstrahovat od závažnosti případného porušení tohoto zvláštního právního předpisu a od okolností podstatných pro zhodnocení této závažnosti, či vůbec upustit při úvaze od zohlednění zásady proporcionality. Takový přístup by ostatně protirečnil i názorům zakotveným v judikatuře Ústavního soudu) ...“.

Vycházet lze též z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2006, č. j. 10 Ca 155/2006-116 (č. 1117/2007 Sb. NSS), z něhož plyne, že smyslem podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství je zajistit, že státní občanství nezíská osoba, z jejíhož předchozího významného porušování právních předpisů plyne, že i jako občan České republiky nebude právní řád respektovat. Porušení zákona, která lze hodnotit jen jako opomenutí bez větší závažnosti, pak závěr o nesplnění uvedené podmínky neodůvodňují, a to zejména za situace, kdy žadatel zjevně nechtěl právní předpisy obcházet či cíleně porušovat. “.

V této konkrétní situaci je soud toho názoru, že otázka hodnocení proporcionality, tedy přiměřenosti porušení konkrétní povinnosti, hodnocena konkrétně byla, a to zejména v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, na něž ministr vnitra v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal, a které tak činí s tímto rozhodnutím jeden logický celek. V této věci soud souhlasí s žalovaným, že v případě žalobce mu nelze při hodnocení zákonné podmínky přičítat pouze poměrně malý nedoplatek na zdravotním pojištění, který vznikl přímo jemu jako fyzické osobě (a který nebyl důvodem pro rozhodnutí o neudělení státního občanství), ale poměrně značný nedoplatek na zdravotním pojištění a penále za společnost ; a.s., kde žalobce působil jako předseda představenstva. Žalobní bod, v němž žalobce tento postup zpochybňoval, tak nemá soud za důvodný.

Příslušná právní norma v daném případě hovoří o plnění povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění (ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o občanství). Právní norma nijak nerozlišuje, o jakou povinnost se jedná, tedy nehodnotí důvod vzniku této povinnosti v tom smyslu, že by rozlišovala, že se jedná o vznik povinnosti veřejnoprávní nebo soukromoprávní povahy, jak tvrdí žalobce v žalobě. Právní norma obecně stanoví, že se jedná o plnění povinnosti.

Plnění této povinnosti je pak podle názoru soudu i plnění takové povinnosti, která plyne pro žalobce z jeho postavení předsedy představenstva akciové společnosti ve vztahu k plnění povinnosti této akciové společnosti vyplývající z předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Jinými slovy řečeno, podle názoru soudu i plnění povinnosti samotné akciové společnosti je v tomto případě nutné přičítat žalobci jako obecné plnění povinnosti, neboť žalobce jako předseda představenstva za příslušné plnění povinnosti odpovídal (srov. ust. § 191 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31.12.2013, ust. § 51 a násl. zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, ve znění účinném od 1.1.2014). Odpovědnost za plnění příslušné povinnosti pak měl žalobce jako předseda představenstva akciové společnosti a pokud akciová společnost svou povinnost neplnila, jedná se jak o porušení povinnosti této akciové společnosti vůči příslušné zdravotní pojišťovně podle příslušných ustanovení právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, tak i o porušení povinnosti žalobce jako předsedy představenstva, čímž došlo k porušení povinnosti vyplývající z předpisu upravující veřejné zdravotní pojištění, a tedy k naplnění dispozice právní normy podle ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o občanství. Podle názoru soudu je tak pouze na volbě žalobce, zda bude statutárním orgánem právnické osoby, pokud jím však je, je nutné mu přičítat neplnění povinností této právnické osoby, pokud za ni žalobce jako fyzická osoba odpovídá z titulu své funkce v této právnické osobě.

Výklad ten, že by žalobce v takovém případě za plnění povinností neodpovídal, podle názoru soudu není v souladu se zněním této právní normy, neboť ta porušení (resp. plnění příslušné povinnosti) neomezuje pouze na plnění povinnosti vůči veřejnému zdravotnímu pojištění žalobce jako fyzické osoby, ale obecně ukládá plnění této povinnosti. Podle názoru soudu tak je nutné uzavřít, že pokud žalobce povinnost plnit příslušnou povinnost měl (a tu měl jako předseda představenstva akciové společnosti, byť tak činil jménem akciové společnosti), pak je nutné plnění i této povinnosti podřadit pod plnění povinností vyplývajících ze zvláštního předpisu upravujícího veřejné zdravotní pojištění (ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o občanství). Pokud žalobce vykonával funkci předsedy představenstva, musel si být vědom toho, že i z této funkce pro něj vyplývají povinnosti – zde povinnost řádně odvádět povinné platby do veřejného zdravotního pojištění jménem právnické osoby.

V podané žalobě žalobce tuto část rozhodovacího důvodu přehlíží, když uvádí, že k ní neměly správní úřady přihlídnout; s tím však soud nesouhlasí, jak bylo shora uvedeno. Pokud tedy žalobce pouze z odůvodnění vytrhuje část rozhodovacího důvodu (jeho poměrně marginální nedoplatky na zdravotním pojištění za rok 2011 a 2012 jako fyzické osoby), nemůže být takový žalobní bod úspěšný, neboť neposuzuje rozhodnutí a jeho důvody jako celek. Podle názoru soudu celek rozhodnutí žádné znaky vybočení z mezí správního uvážení neobsahuje, a pokud dluh na zdravotním pojištění a penále právnické osoby ve výši téměř 80.000,- Kč považuje žalovaný za závažný, soud se s takovým hodnocením ztotožňuje, neboť výše tohoto dluhu není nijak nepatrná a svědčí o dlouhodobějším nedodržování povinností na tomto úseku. Zásada proporcionality tak v tomto případě nijak porušena nebyla.

Ze shora uvedených důvodů odkaz žalobce na příslušnou judikaturu není v tomto konkrétním případě přílehlavý, neboť skutkový a právní důvod posouzení jeho žádosti o udělení státního občanství se lišil od (zobecněných) okolností uvedených v jím zmíněných soudních rozhodnutích.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. listopadu 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká